

ה קוֹסְמֵת בַּמִּדְבָּר

חולצת סערה שמים מעיר. כי המעמיתים,
 אכלו לכה, פרסמו את נתן אליהם
 להיות כגן זנפיש יוקרה. יצרכו הגעגועים
 נשקתה: תיא לא תדע מה פרוש: אהלים!
 אחות בדויה, תשיף שלוחים על פני ציות—
 דברי תפלה משכרים בצקון אימתם:
 רזים כמיתים הרומ, כשגעים פה במדבריות...
 ביקף נקזו ונהררים, צנפו צנפתם.
 אש במזרח!—דוקני: יריר ולא יריר
 דגג על שור החיים הריק בליד הרוש:
 קורן נצב הירח כפפף יגל עתיד:—
 פה רק שרים ורוחות ואת המלכה כראש.
 ביום אחר השמכר ענק לילה עוף,
 לפול ראשון להרום, למגור מלחש:
 השקי זקי עיניה, שקוי ולי טרוף—
 חיש אצורים פתדים דמכו כנחש.
 בזרון אימים של פקר שקוף גתנקד איש:
 הרי המלכה תשרף!
 מעין עולם סולדת דקעות נגרו חיש:
 רזי לי! פה בשמכה נפשה תשגב...
 הנשיה! אהריה גלגל הד אחרון—
 לתבות אש בגופה אהזי: העריה
 בשחור גמיקה: הקוסמת גלה קפאון...
 אין קברה פה. כדבר, ילי מן ושאייה.

ה ליל רבוא-כתפום, שכור תע לזמות,
 יצעד בהול מקמט פני אפקיו:
 אישם בשחור-עינים, פיקוד בין השקשות,
 נע צר, יכרע איזמות—גלגל בשקתיו.
 הגה: נשאה הקוסמת לבין המזלות.
 היא תכשף בדרכים: קל חיתו יחול על ארבע—
 סתמלי רשפיה תרעף אימת העזם,
 כי בלחשים תלחש: המרא בא.
 קומו רוחות, העקנה בנות טאווי
 את בשורת תפילתי לבין עולמות.
 כי פה ציה זועפת, בכלב מאהכי—
 פך נחשה ורמזה: תיים—וקרבנות.
 שרים, רוחות יבואו רקוד רקוד גוקלין,
 קחוכ אותך עלי חולות, גלות בשרף:
 מדבר נסער בזעף, אף אדם בו לא ילין—
 תיכה תצות וקדרנית דרקה תשרף.
 אף תלתיים, תלמליה עפים צפור—דרור,
 כי פה כיגון יתסיתה יחידה זו תתמוגג:
 "לב-יה גדול, נא ענני, אהיה כגור נאור,
 אני בתך בנשיה"—קראה ותתמוגג.
 סהרורית, קוסמת קמנה, בכשופים
 דגייה את: בלכילי אדם בודדה...
 צרור רזים השליכה יד שדים הזועפים
 ביום שואה למצולות נפשך קודרה.

הזרם השני החבירי, יסודו כסכיבה שבו נוצר. טרם קם
 החסידות לסרו בליטא—מולדת שיטת החסידות החכדית—כחריצו
 תורה, ויהודי ליטא הסכינו בעבודת שמים עמוקה. שם גם התפתח
 הסידות מסורתית-פילוסופית, מחפשת את מוונה הנפשי במסתורי
 כקבלה, שכמפרי היהדות. וההשקפה הפסימית של החבדים מורגש
 גם בשירחם. השירה ככרת משקל, עמוקה ומכיעה רגשות שונים
 השתפכות הנפש, התעוררות, התלהכות ודככות. רוב נגוני חבד חוכני
 במעלות הסולם המינורי, וקשה למצוא ביניהם נגון שכולו הנהו הרמוני

וחברי. סוג הזמרה הראשון מתאים לפי המבנה, סולם הקולות
 והטמפו להשקפה העשמיית על השמחה והשיבה לטבע, ועולה בר
 כבוד עם ההמפה, שהשכינה שורה על האדם רק כשהוא שמח ולא
 כשהוא עצוב, ואפילו אם נכשל בעבירה לא יתעצב אלא יתחרט
 בחרטה גמורה על מה שעשה ויחזור לשמוח בהכורא יתכרד (צוואת
 הריביש). חסידות זו של שמחה ועונג ניכרה היטב בזמרה העשמיית
 הנושאת בקרבה את חוהם שמחת החיים והטבע. לסוג זה נחשבים
 שירי החסידים בפולין, רומיניה, חלק ווהלין ורוסיה הדרומית. גדול
 בהם השמוש בסולמות המגזר, אף שיש שאיפה לשמור על היסוד המילודי.